

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Štev. II.

Ljubljana, dné 1. novembra 1897.

V. tečaj.

Na sveti večer.

(Slika. — Spisal Ivan.)

Slušajte me prav zvesto in pazljivo, mali paglavčki vi! Nocoj, na sveti večer, povem vam že tolikrat obečano zgodbico o Strkovem Stanku, ki bi se tudi srčno rad veselil ob novorojenem Jezuščku in poslušal bajke stare babice.

Vendar, kdo pa je Stanko?

Oj, vi otročiči, dobro ste poznali ono veliko in suho žensko, ki je še lani hodila po naši vasi, noseč s sabo vsakovrstne igrače. Saj so vam jih morali mama tolikrat od nje kupovati in ste ji vsakikrat z vikom in krikom naproti hiteli.

Vidite, prav ta ženska je bila mati Stankova —, in prav ta vam je češče obetala i njega s sabo pripeljati.

Toda Stanka ni bilo in ga — ne bode, kajti mamica njegova že spi tam za cerkvico sv. Jurija, na pokopališču.

Veste, na vednem svojem potovanju si je nakopala tako hudo bolezen, da ji ni bilo več moči se iz nje izkupati . . . Morala je ostati v postelji in še svoje zadnje dni je vedno obetala nedolžnemu sinku, da ga popelje s seboj v lepe vasi in kraje. Stanku se je pri tem iskriло oko in z nežno ročico je brisal pot raz čelo za smrt bolni mamiči.

Bila je deževna jesenska noč.

Ljudje Gabrske vasi so že davno legli k počitku in silen dež, udarjajoč po strehah, jim je peval uspavanko. Razen kapljic, odskakujočih od mokrih tal, ni bilo ničesar čuti, niti lajanja psov, niti skovikanja uharice iz bližnjega gozda.

Le pri Arkovih je luč še gorela, in motni žarki stare svetilnice so se širili daleč na okrog, razsvetljujejo s tožnim bleskom razhojeno in z mlakami preplavljeno zemljo. Od časa do časa se je pojavila tu ali tam tanka senca, premikajoča se po obsevanem prostoru.

To je bila senca Rasove Polone, prijateljice bolničine. Dva dni neprenehoma ji je že stregla, boječ se vsak čas njene smrti. Posebno nocoj je v velikih skrbih, ker so ji gospod župnik naročili pretečeno popoldne, ko so jo prišli obhajati, da naj skrbno, skrbno pazi nanjo.

In Polona je bila vestna. Nikamor se ni premaknila od bolne prijateljice, pazila je na vsak njen migljelj in vsako njeno željo. Proti polnoči se zazdi Poloni, da je bolnica na rahlo zaspala, zato sede na skrinjo zraven postelje in počne moliti za srečno zadnjo uro Arkočevke. Čuti je bilo le enakomerno nihanje stenske ure, viseče v kotu kraj svetega razpela in dveh svetnikov: sv. Stanislava in Andreja, patrona rajnega gospodarja na domu Stankovem.

Kar spodrkne ura in zajedno z njenim rezkim ropotom vzdihne s pojemajočim, slabim glasom bolnica.

Polona pristopi hitro k nji, a zapazivši njene motne in plašne oči, stopi hitro do podobe Marijine, viseče nad vzglavjem bolnice in potegne izza okvira rdečo svečo, blagoslovljeno nalašč za zadnjo uro. Hitro jo prižge in potisne prijateljici v roke, katere so že postajale mrzle. Prestrašena upre Polona še jedenkrat

oči v njo in zapazi še bolj prestrašena, da je bolnica že preminula. Zato ugasne svečo in odhiti po sosedove . . .

A Stanko?

Mirno je počival pri mrzli peči, sanjajoč tako lepe sanje kot še nikdar poprej.

Čujte, bil je v neznansko lepem kraju, med samimi lepimi in dobrimi dečki, ki so ga vodili po krasnem, krasnem vrtu, obsipajoč ga z igračicami, tako lepimi, kot jih še nikdar ni videl pri svoji mamici. Sredi vrta pa je stala velikanska hiša, svetla kot solnce — in ravno v to hišo so ga hoteli odpeljati njegovi spremljevaljki, kamor ga je klical tako mil in ljubezniv glas, kot ga ima le njegova mamica, ko ga predramijo koraki in glasovi vstopajočih ljudij. — Bili so to sosedovi, prihitevši na trkanje Polonino k rajnci — Arkotovski . . .

Drugi dan po tej noči pa zapojo zvonovi tako žalostno pri cerkvi sv. Jurija, kot da se hočejo za vedno posloviti s tega sveta, kot da hočejo na vek umolkniti — nesli so baš tedaj štirje možje umrlo kramarico k pogrebu. —

Sledilo je le malo ljudij, zadnji v njih vrsti, toda nekoliko bolj oddaljen od tega žalostnega sprevoda, je plakal sedemletni sirotek — Stanko.

II.

Trije dnevi po pokopu Arkotove matere so minuli.

Po dolgem pričkanju in besedičenju je sklenila občina, da vzamejo osirotelega Stanka njegovi sorodniki Mohorjevi na svoj dom, ker so bili najpremožnejši iz vsega njegova sorodstva.

Martin, gospodar pri Mohorjevih, je bil hud, surov človek in le godrnaje je k sebi vzel malega reveža. »Pokaj mi bode,« dejal je naposled, uvidevši, da se ga ne more nikakor ubraniti, »saj niti za pastirja ni.«

Vidite, s takimi besedami je sprejel Martin Stanka v njegovo novo domačijo, kamor je prikoral s culico igrač — jedino materino zapuščino. A tudi Martinovi otroci so ga sprejeli zasmehovaje in kričaje kažoč na njegovo nenavadno veliko glavo in vsled jokanja udrte oči

Ubogi Stanko!

In kaj, menite, da je storil pri vsem tem? S prva se je silil smejeti se in ojačil se je še celo tako, da je pobožal Ivana, najstarejšega sina Mohorjevih.

Toda ta se je razprostrši roke obrnil proč in slabi Stanko se je zgrudil, zadet od njegove roke, na tla.

Bridke, bridke solze so ga polile, klaverno je pobral svojo majhno culico, ki mu je odletela pri padcu, in sedel je v najbolj oddaljeni kot prostorne sobe.

Naposled so ga pustili otroci, Martin je odšel po opravkih, Stanko pa je ostal v kotu, položil igrače kraj sebe in zaspal, sedeč v dve gubi z na koleno naslonjeno glavo.

In čudno!

Glejte, sanjalo se mu je isto kot v noči materine smrti. Bil je v istem vrtu in isti dečki so ga hoteli peljati v isto hišo, kamor ga je klical tako mil in ljubezniv glas . . .

Ko se Stanko prebudi, je bilo že tema, vendar se takoj spomni, kaj se je godilo ž njim. Zato seže po jedini svoji tolažbi, po svojih igračah — a teh ni nikjer — — Stanko seže v drugič, v tretjič, a igrač le noče in noče biti . . .

Ihteč vstane; a prav tedaj začuje od zunaj rezki glas svojega konjička, na kojega je nekdo zapiskal. Stanko stopi na prste, da bi videl skozi okno, ko začuje zopet znani glas svojega konjička, spremljevan od smeha Mohorjevih otrok.

Sirotku se nakrat vse zjasni in zaihti še bolj, kot bi slutil, da ne dobi nikdar več igračic nazaj, ki so jih mama vendar-le samo zanj kupili . . .

Mej tem se zbere vsa družina k večerji. Pri jedi se razgovarjajo o tem in onem, Martin se jezi radi nizke žitne cene, hlapec Gregor zopet trdi, da bode prihodnja letina jako slaba, kar pozna na gotovih, zanesljivih znamenjih, za Stanka pa se nikdo ne zmeni.

»A saj res«, dé naposled stric, upazivši igrače Stankove pri svojih otrocih, »na-nj sem popolnoma pozabil.«

Na to odreže kosce kruha in mu ga nese v sobo, češ, da naj Stanko le tam ostane, ker bi se drugače preveč sramoval cele družine.

Take večerje, kakoršno je dobil nocoj na svojem novem domu, Stanko ni bil vajen. Pri mamici je dobil vedno kaj dobrega. Vendar se trudi in trudi lakote premagan; toda preslab je — —

Po večerni moltivi se spravijo otroci spat na hišo, njemu pa odkažejo za nocoj prostor v spodnji sobi, ker mu še niso pripravili drugega pripravnega ležišča.

Kmalu zavlada molk po vsi hiši — domači pospé, a Stanko ne zatise očesa.

Kar je vse doživel v kratkem, posebno še danes, mu ni dalo počivati, ampak rodilo je v njegovi otročji glavi nebroj mislij, tako da je sklenil na vsak način si pomagati. Dolgo je ugibal in premišljeval, naposled pa je prišel do misli — na beg.

S prva se Stanko samo prestraši, toda neka ne- navadna smelost ga v tej misli vedno bolj potrjuje in — pridobi za-se.

Oprezno vstane, zmuza se skozi sobine duri ter pride do vežinih vrat.

A joj, te so zaprte!

Stanko pa ne obupa takoj. Drzno seže v drugič po kljuki in prime za ključ, vtaknjen v ključavničino luknjo. Z vsemi močmi ga zavrti mladi begun in trenutek pozneje je stal pod milim nebom.

A kam, a kam naj gre zdaj?

Tega niti pomislil ni, temveč spomnil se je stoprav tedaj, ko je bil že na cesti, in so ga od vseh stranij plašili tuleči glasovi psov. Toda Stanko se dolgo ne obotavlja in gre dalje, dalje.

Kar obstane pred cerkvijo, — a malo v stran za cerkvijo se razprostira — pokopališče. Tu ga premaga strah, da si ne upa naprej: saj todi hodijo le hudobni ljudje, ki nosijo mamice iz hiš, in gotovo čakajo tamkaj, da tudi njega ponesó Bog zna kam, mogoče v še bolj strašen kraj, kot je hiša Mohorjevih.

V tem strahu stopi Stanko k cerkvi, sede sključeno na trdi, kameniti prag, a glavo nasloni zopet na kolena. Tako razmišlja še nekoliko o mamici in zaspi.

Mimo hišnih voglov pa je tulila burja, zemljo je škropil droben jesenski dež in močil zanašan od burje tudi malega Stanka. V tem trenutku se oglasi močni glas velikega zvona v stolni cerkvi sv. Jurija, naznanjajoč pozno nočno uro. Mešal se je kaj čudno z burjo, ki je baš v tem trenutku še silnejše zatulila in zazvižgala mimo križev na pokopališču, da je bilo čuti tam kot vzdihujoči stok pomoči potrebnega. Lajanje in zategnjeno cviljenje psov je dajalo vsemu temu še nekaj bolj strašnega, grozovitega.

A Stanko?

Njega je varoval angelj varuh in, sanjaje že v tretjič iste sanje, ni slišal, kaj se godi okoli njega.

(Konec prih.)

Z i m a.

Gesen je. Na suhi vejici nekega drevesca sedi veselo cvrčaje družinica lastavic. Starka pripoveduje svojim mladičem o dolgi poti, katero kmalu nastopijo, o deželi, kjer si bodo poiskali novo bivališče, o veliki vodi, čez katero bodo leteli.

»A zakaj moramo tako daleč potovati?« vpraša mlada lastovica; »saj je vendar tu tako lepo, tako prijazno. Ljudje nas ljubijo, hrane dobimo toliko, kolikor je potrebujemo. V hlevu onega prijaznega kmeta pa imamo toplo gnezdice . . .

»Ali zima. huda zima!« spregovori starka.

»Zima?! kaj pa je to?« vprašajo mlade lastavice vse hipoma; kajti niso še vedele prav nič o zimi.

»Zima, to je nekaj strašnega! Zima pomori vse, kar je po letu krasilo gozd, travnik, polje; pokrije vse z debelo sneženo odejo; obda ribnike, reke, potoke in studence z gladko ledeno skorjo in mušice, muhe, hrošči in metulji, črvi, polži, žabe in gaščerice, vse pomre ali se pa skrije v varni kotiček, ali globoko v zemljo, da jih strašni mraz ne doseže. Vse je prazno in mrtvo. Ljudje sedé v gorki sobi. Celi dan je bolj temno, kajti ljubo solnce zakriva siva, gosta megla. Drevje stoji golo, listje je ormenelo in odpadlo. Mnogo

morajo pretrpeti naši ubogi bratci in sestrice, ki ostanejo tu; veliko jih pomre vsled lakote in mraza.«

»Ne, ne,« pravijo mlade lastavice druga za drugo, me nočemo spoznati hudobne zime; raje hočemo potovati daleč tja čez širno morje, kakor pa, da bi tu ostale, da bi morale trpeti lakoto in mraz.«

»Toda vendar ima zima tudi mnogo veselja«, nadaljuje starka lastovica. »Otroci se vozijo na sankah po zmrzlem snegu ter se drsajo po gladkem ledu; delajo snežene može ter se kepajo. To je vrišč in krik! Kadar jih pa zebe, pustijo sneg ter hité v gorko sobo k ljubim starišem. Tako imajo vedno mnogo veselja. Največje veselje pa imajo o Božiču. To je najlepši čas za otroke.

O Božiču napravljajo otroci jaslice. V kot v sobo pribijejo trioglato desko. Na nji naredé majhen hlev z božjim Detetom, sv. Jožefom in Marijo. Okrog hleva pa razstavijo pastirce in ovčice. Na strop obesijo angelja, ki prepeva: Mir ljudem na zemlji. — Na sveti večer pa prižgó okrog jaslic vse polno svečic; vse se sveti in blišči v zlatu in srebru. Otroci se pa zvrsté pred jaslicami in pojó lepe pesmi. Oj, to je veselje! Slednjič pa prinesó mati sladkih potvic, katerih se otroci prav razveselé.«

»Oj, to mora lepo biti, zima pa vendar ni tako hudobna; rade bi videle take jaslice,« začno mlade lastavice, a skrbna starka jih zavrne: »Ni mogoče, kajti pomrle bi vse od gladu, še predno bi dočakale sveti večer.«

»Ali vi ste pač že morali videti take jaslice?«

»O še ne! Meni je pravila pastaričica, ki je bivala z nami pri kmetiču, kjer imamo gnezdice. Ta pastaričica je morala tu ostati čez zimo, ker je bila bolna. Dobrosrčni otroci so jo vzeli v sobo in tam je videla, kako je žalostno, pa tudi veselo po zimi. Spomladi pa so jo otroci zopet izpustili.«

Stara lastavica omolkne ter vzleti v zrak, kamor so ji sledile ostale lastavice. Obltavale so gozd, vas in mesto ter si krepile peroti za dolgo pot, ki vodi na solnčni jug, kjer vedno kraljuje rajskomila pomlad.

Mame ni več!

I.

leči na ruši deklica rumeni,
 Očesci k nebu vpira orošeni:
 „Oh, mama, vse drugače je pri hiši,
 Odkar vaš glas po nji se več ne sliši.

Odhajal oče v jutro je na delo,
 In srečen se oziral pot je celo,
 Ko na večer se vračal je, z rokama
 Iz dalje mahal je na pragu nama.

Sedaj na jutro žalosten odhaja,
 Otožen velo mi roko podaja,
 In v mraku iz tovarnice se črne
 Otožnejši še vselej spet povrne.

Jaz na večer sedim ob luči nema,
 Po belem zidu senca črna drema,
 Zamišljen oče okenca odpira,
 Na vse strani se v jasno noč ozira.

„Oh, ni je!“ vzdihne v zvezdnato obočje,
 In stopi k meni, stisne me v naročje,
 Ihteč s poljubi vroče me obklada,
 Po licih solza za solzó mu pada.

Ko celi dan doma tugujem sama,
 Le vi mi hodite na misel, mama;
 Vse v hiši prazno, prazne v vrtu grede —
 Pogled nikjer mi mame ne privede.“

Greg. Gornik.

II.

Ko še mamo sem imela,
 Svet je ves drugačen bil;
 Oj, radostno sem živela,
 Nihče sreče ni kalil.

Ko moliti še učila
 Me je mamica Bogá,
 Takrat lepo sem molila,
 Dvigala se do nebá.

Ko še z mamo sem hodila
 Se sprehajat na poljé,
 Takrat sem radostno vila
 Cvetje v vence prelepé.

Kolikrat sem ž njo sedela
 Pod košato lipico,
 Tam je ptička nama pela
 Sladko, miło pesmico.

Tudi nama je ogrela
 S svojo pesmico srcé,
 Z mamo sem še jaz začela
 Peti pesmice drobné.

Dokler klicala sem: „mama!“
 Nisem znala, kaj je zló;
 Húdo je nosila sama,
 Meni je šlo vse gladkó.

Oh, kako se spremenilo
Nagloma je vse pri nas,
Ko zastrlo zemlje krilo
Mi je mami mili obraz!

Nje ni več, ki je ljubila
Vedno me tako gorkó;
Nje ni več, ki se trudila
Noč in dan tako skrbnó!

Zdaj nobeden več ne vpraša:
„Kaj se ti oko solzí?“
Več nobeden se ne zglašá:
„Kaj obraz se ti bledí?“

Mama zlata, mama moja,
Res odšla si v boljši svet;
Vendar plaka hčerka tvoja,
Dokler te ne vidi spet.

Nina.

Kako je cesar Ferdinand I. mojemu dedu cmoke pojedel?

(Zapisal Glávor.)

Škoda, da niste poznali mojega deda! Bog mu daj dobro! — to je bil mož, da malo takih. Na prvi pogled se je prikupil vsakemu človeku. Bil je srednje, a še vedno močne postave, dasi je imel že blizu sedemdeset let. Njegov obraz je bil prijazen, in velikanške, vedno dobro namazane in navihane brke so mu kaj dobro pristojale.

Moj ded je bil vojak celih 14 let. V tem dolgem času je obredel skoro vso Avstrijo in se naučil »Wiener-tajč« in ogrsko. In kako je bil ponosen na svoje znanje! Kako možko je zarentačil, če smo mu otročaji kaj ponagajali. No, vendar nas ni imel nihče rajši od njega, in večkrat nas je vzel v svoje varstvo, kadar nam je pretila očetova šiba.

Kdo-li ve povedati toliko lepih povestij in pravljic, kakor dedje in babice? In kdo bi jih pravil rajše? Tudi naš ded je imel vedno pripravljeno kopo povestij in, kadar je bil pri volji, polovil nas po hiši, posadil na kolena in začel pripovedovati. In kako je govoril! Živahno in lepo, da smo ga poslušali vedno mirni in kakor zamaknjeni do konca — ne samo mi otroci, ampak tudi odrasli.

»Kakor veste,« pravil nam je ded, »bil sem vojak več let v Pešti na Ogerskem. Bil sem pri svojem polku

za kuharja, kar je bilo dobro, zakaj tako sem si večkrat kaj poboljšal. No, reči pa moram, da sem vedno kuhal izvrstno, tako, da so me vsi hvalili.«

»Kaj pravite, ded?« oglasi se jezična dekla, »ali ni bilo nikoli neslano?«

»Neslano? He! Rad bi videl, kdo bi boljše skuhal, ti ali jaz, če bi se skušala. Neslanega nisem kuhal, ne! Nekega dne torej zopet kuham — bil sem k sreči sam v kuhinji — cmoke in kislo zelje. Lepo si napravim na krožnik svojo jed, prekrižam se in ravno mislim začeti, ko vstopi človek, popotno, a čedno oblečen. Jaz ga pogledam in pretreslo me je, kakor bi me kdo s kropom polil. Spoznal sem namreč ptujca, bil je — cesar, mislite si — sam cesar Ferdinand.«

»Slišite ded, kako ste ga pa poznali?«

»I, glej ga, saj sem bil tri leta na Dunaju in tam sem ga večkrat videl. Zato sem ga sedaj tudi precej spoznal, če tudi je bil preoblečen. Ustrašil sem se res, toda to me je brž minilo. Kaj bi se bal, saj nisem storil nič napačnega! Jaz pa nisem bil tako neumen, kakor bi si kdo mislil; brž sklenem, da ne pokažem cesarju, kako dobro da ga poznam. Prijazno ga torej pozdravim:

»Dober dan. Kaj bi pa radi?«

»Nekoliko jedi bi rad, če bi je mogel dobiti. Od daleč sem prišel — z Dunaja,« mi odgovori.

Jaz sem se že popolnoma osrčil in govorim sedaj tako pogumno, da sem se sam sebi čudil:

»Hm, veste, to je težko, prav težko. Vsak ima svoj del odločen, nič preveč, nič ne ostane.

No, pa če hočete, svoj delež vam rad dam, ker vidim, da ste bolj potrebni, kakor pa jaz!

In glejte si, cesar se spravi na moje kosilo in poje z veliko slastjo vse tri cmoke, ki sem si jih pripravil. Jaz pa sem se čudil in čudil, ker mislil sem, da taki gospodje jedó samo bolj imenitne stvari, katerim niti imena ne vemo. Zelja pa ni maral, ampak rekel mi je:

»Jaz pol, vi pol!« in tako prisrčno se mi nasmee, da se mi je kar srce ogrelo. Nato se zahvali in odide. Jaz sem bil pa tako vesel, kakor še nikoli. Prav

zadovoljen sem bil sam s seboj in zdelo se mi je, da obeda nisem dal zastonj. In nisem se motil.

Drugi dan se po mestu raznese glas, da je prišel cesar prav natihoma v mesto. Nihče ni vedel, da je že pri meni pokušal, kako jed imajo vojaki.

Kar pride povelje polkovniku, da se imam jaz napotiti k cesarju. Moji tovariši, ki so me imeli jako radi, so se grozno zame bali. „Kaj si storil, kaj si storil?“ vzdihovali so in me pomilovali, — jaz sem se pa v pest smejal.

Ko pa pridem pred cesarko palačo, mi je vendar začelo srce utripati. Peljejo me gori pred cesarja, in ko ga zagledam, me hipoma mine ves pogum, in držal sem se, kot pravo budalo. Bog vedi, kako je to prišlo. Prejšnji dan sem tako po domače s cesarjem govoril, sedaj sem bil pa čisto zmešan. Pomnim še, da me je prijazno ogovoril: »No, Debevec, ali me poznate?« in mi potrkal na ramo. Sam nevem, kako sem prišel zopet na cesto — v rokah sem pa imel 12 srebrnih tolarjev. Bil sem presenečen in vesel, kajti to ni bila mala čast. Povem vam, da je še tisti dan celo mesto govorilo o meni.«

»Vrjamem, vrjamem,« mrmral je nekdo v kotu. Otroci pa smo kar zijali začudenja in odslej smo deda vsaj trikrat bolj spoštovali.

»Kaj pa je bilo z denarjem, ded?«

»I, kaj? Škornje sem si kupil, lepe, velike, in krasno novo kapo. To sem se postavil!« Srečno se je smehljal ded in si vihal brke.

»Ampak dobro ste pa prodali cmoke, dobro! Vsačega za štiri tolarje.«

»Kaj denar? Čast, čast! Seveda, tudi to je bilo dobro.«

»Jaz bi se pa ne znal tako premagovati, dedek, kakor ste se vi v kuhinji,« rečem jaz.

»Ti seveda,« dejal je ded zaničljivo in silno ponosno, »toda jaz!«

V e t r e c .

Vetrec, vetrec, daj odnesi
Tja me gori vrh neba,
Da Marijo zrem, svetnike,
In da molim tam Boga.

Daj mi vetrec, daj mi, daj mi,
Da kot angelj poletim,
Daj, da vidim tamkaj bratca
In da molim srčno z njim.

Jaz sem majhen, sem slaboten,
Nežen, tih je glasek moj,
A nebesa so tak daleč . . .
Daj, da, vetrec, grem s tehoj.

In res, vetrec je završal,
Dvignil se je vrh neba,
A od todi Stanku nesel
Te besede od Boga:

»Oj, ti paglavček, ti Stanko,
Kar tako češ priti k nam!
Nisi še nebes zaslužil
In zato ti jih ne dam.

Kedar moliš, Stanko drobni,
Moli tamkaj le lepo,
Saj če moliš še tak tiho,
Moje čuje te uho . . .«

Lucijan.

Mali telovadec.

Hitro sèm, dečaki, hej,
Vsak zdaj name pazno glej!
Najprej se vam pojasni,
Kak na glavi mož stoji.
Sèm pogledjte hitro vsi!
Zdaj se vzdignem, en, dva, tri!
Hop, počasi, kaj pa bo!
Vdaril sem se na roko,
Ko sem padel v travo znak,
Kakor je pač videl vsak.
No, zdaj vzdignem v drugo se,
Le pogledjte dobro me!
Glejte, glejte, vže stojim,

Kdor zná bolje, semkaj ž njim!
Gledjte in čudite se,
Ni li čudno ali je?
Kjer je glava prej bila,
Tam zdaj nogi moji sta.
Prej v obraz vam gledal sem,
Zdaj noge le vaše zrem.
Ne prehitro, smola ta!
Z nova sem poljubil tla.
Nacek, ti poskusi zdaj,
Če hoš stal minuto vsaj.
Hitro kvísku, en, dva, tri,
Ná, že v travi mož leži!

Tatjan.

Kaj dela Bog v nebesih?

Nemški cesar Karol, s pridevkom »Debeli«, je prišel na svojem potovanju po Švici do mesta Sेंटgalen. Nekaj njegovih spremljevalcev je obiskalo tudi samostansko cerkev v tem mestu. V koru je ravno neki menih prav pobožno molil svoje molitve. Kar pristopi

k njemu jeden izmed potujoče družine, ki je menil, da dalječ nadkriljuje v učenosti preprostega meniha. Da bi vpricho razposajene družbe ponižal pobožnega meniha, ga vpraša samosvestno: »Povejte mi, dobri pater, saj ste se toliko učili svoj živi dan, ali veste tudi, kaj dela Bog v nebesih?« — Cisto mirno odgovori preprosti menih ošabniku: »Gotovo, dragi gospod, na to vprašanje vam znam točno odgovoriti. Bog ponižuje prevzetne in povzdiguje ponižne in tako bo delal zmiraj.«

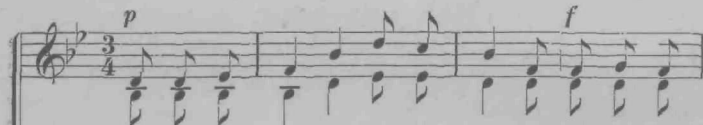
In kdo je bil ta menih? Bil je učeni in pobožni sv. Notger.

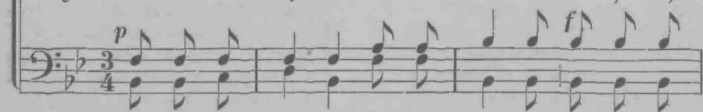
23. Jesenski cvetici.

Andantino.

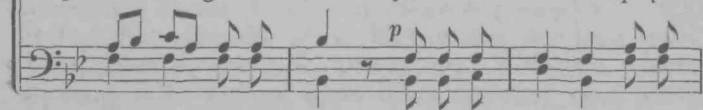
P. Angelik Hribar.

1. V je-senskem vr - tu si je - di - na, Vse dru - ge
2. Le ti sto - jiš sa - mot - na v tra - vi, Spomin bu -
3. Le cve - ti mi, cve - ti - ca za - la, Živ - lje - nja

1. vzal je piš ve - trov, Ki čez po - lja - ne so za -
2. diš ve - se - lih dnij, Sa - motna v svet se tu o -
3. cvet - ne - ga zna - nik, Spomin mi v duši lep po -

f *p*

1. ve-li, In zemlji kras po - let - ni vze - li. Kje, kje je
2. ziraš. Solze slo - ve - sa si o - ti - raš. Slo - vo kri -
3. ra - jaj, In z upom v cvet me spet na - pa - jaj. Le cve - ti,

mf

1. cvetna zdaj do - li - na, Kje pevcev ra - dostna mi -
2. či - jo ti žr - ja - vi, V slovó so mo - ji ti po -
3. srč - na te - bi hva - la, Pomlad v je - se - ni si mi

f

1. li - na? Kje pevcev ra - dostnih mi - li - na?
2. zdravi. V slovo so mo - ji ti po - zdra - vi.
3. da - la. Pomlad v je - se - ni si mi da - la.

Andr. Rapè.

Kratkočasnici.

1. Otrok: »Oh, mama, rozine so tako dobre; dajte mi jih malo!« — Mati: »Le vzemi si jih; pa ne več, kot jedno pest.« — Otrok: »Jedno pest? Oj, dajte mi jih rajše vi, ker vi imate večjo roko.«

2. »Trinajst pri mizi.« Če jih trinajst ljudij kosi pri jedni mizi, pravijo, da to pomeni nesrečo. Vi veste, da je to prazna vera. Nekoč pa, ko se je to vprašanje pri mizi »trinajstih« resno obravnavalo, se oglasi nekdo: »Vendar nekaj resnice je pa le v tem, in jaz sam sem doživel to, da je res velika nesreča, če jih sedi trinajst pri mizi.« — »Kakšna nesreča pa?« Vprašajo vsi kakor iz jednega grla. — »Če je premalo pripravljenega ter zmanjka za trinajstega, da mora iti lačen od mize!« odgovori smehljaje se pametni povabljenec.

Naloga.

V številu **321** naj stoji srednja številka mirno na svojem mestu; prvo in zadnjo pa smeš premakniti, kakor hočeš. Kadar postaviš vse tri številke tako, da ti povejo najmanjše število, ki je je možno izraziti s temi tremi številkami, je naloga rešena.

Janko Kavš.

(Rešitev naloge in imena rešilcev v prih. listu.)

Uganke in šaljiva vprašanja.

1. Kateri ljudje se živé ob vodi in vetru?
2. »Lirum, larum, kozji rog«, kako se to zapiše z dvema črkama?
3. Kaj je v sredi Maribora?
4. Kateri izmej sv. treh Kraljev je bil zamorec?
5. V katerem mesecu jedó kmetje najmanj?
6. Jed beseda prva znači,
Druga je izraz pijači;
Ako združiš pa obé
Ptice s tem dobiš imé?

(Odgonetka in imena rešilcev v prih. listu.)